Legile cenzurii, ca inginerie socială. Preambul: Stilul e regimul însuși

Cuprins:

În mai bine de o lună de tăcere, m-am frământat mult dacă să scriu sau nu un articol de adio, în care să comentez mai în detaliu cascada de legi represive, care ne-au adus în acest punct terminus al tranziției. Am ieșit dintr-o dictatură comunistă și naționalistă, pentru a eșua într-o dictatură cosmopolită, anti-națională, cu libertinaj în locul libertăților folosite cu sens.

Pe de o parte, ce-ar mai fi de spus? când toți cred că le știu deja pe toate și ți se dă un țarc în care poți spune doar ce „e voie”. Pe de alta, e și bizar să scrii de ce e necesară libertatea unei societăți, ca și cum ar trebui să explici cu argumente unei instituții de ce să ți se dea voie să respiri.

Am ajuns la concluzia că aș avea nevoie nu de un singur articol, ci de o mini-serie, în care să mă refer la evoluția fenomenului cenzurii și la implicațiile cu bătaie mai lungă pentru societate. Asta înseamnă să ating, într-un fel sau altul, toate temele fierbinți și controversate, pentru care tinerii frumoși și liberi sunt de părere că ar trebui cineva să fie aruncat după gratii. Fundătura absurdă în care am ajuns ca societate e depășit de absurdul unui astfel de demers: să îți aprinzi toate paiele în cap, fără niciun câștig, având doar de pierdut, doar pentru a scrie un text în care să explici de ce nu se mai poate scrie.

În contextul în care se fac dosare și arestări pe bandă rulantă pentru fraze nevinovate sau scrieri bănuite de ură de Poliția Sentimentelor, când s-a cam făcut liniște în jur, e un demers nu doar riscant, dar și total absurd. Ce rost ar avea să încerci să mai explici ceva, după ce s-a vorbit enorm în ultimele trei decenii și nu pare că a progresat cineva din asta!? Dacă întregii țări i s-ar impune un post negru de vorbe, ar fi chiar o terapie spirituală, de la care ai mai putea aștepta ceva. Dar i se pune plasture pe gură doar unei anumite părți, doar anumitor idei, urmând ca hărmălaia să continue ca înainte.

vechiul nou regim

Trecerea în revistă a restricțiilor ce ni s-au pus te deznădăjduiește, cu atât mai mult cu cât s-a făcut tiptil, fără o ripostă. Vor fi deci câteva articole cu totul pesimiste, care ar constata că am fost conduși programatic spre fundul unei prăpastii sau într-o imensă temniță din care nu vom mai putea ieși. E un final de etapă istorică, o consfințire a încheierii experimentului democratic în toamna lui 2024, cu mai multe convulsii apoi în lunile ce au urmat. Acompaniat și de un iminent faliment economic. Sunt transformări la care se puteau referi alții mai calificați decât mine, mari intelectuali, ziariști, lideri politici, personalități de anvergură, nu un pârlit de anonim de pe internet. Ar fi putut să o facă din timp, dar iată că n-au făcut-o, poate din nepăsare, neînțelegere. Sau

dimpotrivă, din mai bună înțelegere a riscurilor și mai mult simț de auto-conservare. Sau poate pentru că erau demult parte din piesă.

Trebuie să recunoașteți, că e de un absurd sublim să te mai expui acum în bătaia focului, în plină vânătoare de vrăjitoare, doar pentru a mai scrie un ultim cuvânt, în care să explici de ce nu se mai poate scrie. Și ca să mai spui că și dacă ai avea libertatea totală de exprimare, tot n-ai mai vedea rostul, pentru că și cei care, teoretic, sunt de partea „noastră" îți lasă impresia că vorbești la pereți. Pentru că nu sunt preocupați de idei, ci de idolatria sau antipatia pentru una sau alta din vedetele mediocre ale actualității politice, în funcție de care împart orice opinie într-o grilă, care constă în prieteni și dușmani, nici măcar bine identificați.

Am vorbit de mai mulți ani despre cum modernitatea ia o turnură totalitară. Dar evenimentele se precipită și nu se mai aplică nici speranța din acea anecdotă, care spunea că, din cauza înapoierii, la noi sfârșitul lumii va veni cu o jumătate de secol mai târziu. Nu spun că intrăm direct în vremuri apocaliptice, n-am darul profeției. Dar odată cu pierderea libertății cuvântului, poate și în contextul războinic mondial și al supravegherii digitale, ne afundăm în ceva ce ar putea prefigura și așa ceva.

Politic, puterea actuală capătă trăsăturile unui regim. Nu se mai țin alegeri libere, ci într-un cadru îngrădit, dar cu o participare entuziastă. După o victorie cu emoții, noul guvern, pitrocit o lună întreagă și reunind toate partidele anti-suveraniste, a purces la cea mai furibundă pierdere de popularitate, lovind fără discernământ în cei care i-au ales și în cei care nu i-au vrut. Unii optimiști văd în asta semnul că va cădea foarte curând, detestat de toți: studenți, pensionari, funcționari, întreprinzători, liber-profesioniști, șoferi, proprietari și cine știe câte alte categorii. A debutat și cu măsuri anti-natalitate, în plină iarnă demografică, prin penalități de aproape 2.500 de lei aplicate noilor mame neasigurate. Patrioții îl văd, pe bună dreptate, ca un organ al ocupanților, pus să ia măsuri de persecutare a poporului cucerit.

casta colaboraționiștilor

Totuși, legile și instituțiile represive sunt instalate de niște decenii, iar abia acum încep să fie folosite la adevăratul lor potențial malefic. Și dacă regimul are din ce în ce mai puțină legitimitate și popularitate, poate conta pe loialitatea unei adevărate caste de magistrați și servicii secrete, răsplătită cu salarii și pensii speciale, care au motive reale să considere ideal aranjamentul „pro-euro-atlantic". Și care repetă în oglindă genul de atașament pe care organele Miliției, Securității și Procuraturii l-au manifestat față de Partidul Comunist în etapele lui cele mai impopulare, din anii 50 și 80.

Cu un astfel de aparat birocratic, de forță, și cu legi aberante, care aruncă noțiuni nedefinite, soarta celui care vorbește în public devine un hazard pur. Ea depinde de buna credință a respectivilor ofițeri și magistrați, de eventuala brumă de patriotism sau de frică de Dumnezeu din fiecare, care să contracareze oportunismul. Dacă aceia aleg să citească uman și cu convingerea că pluralitatea opiniilor e esențială unei societăți libere, iar cenzura e interzisă de Constituție, mai ai o șansă. Dacă aceia sunt activiști politici, care își propun să facă epurare a „crimelor de gândire", au din partea politicienilor ghilotina pe mână.

Anul trecut, în plină campanie prezidențială, după anularea alegerilor pe motiv de „intervenție rusă pe TikTok", Procurorul General ieșea cu o inițiativă prin care cerea înăsprirea legilor pentru „legionari", nemulțumit că se dau prea puține condamnări pentru „discursul urii". Ieșirea părea doar un zgomot aiuritor de campanie, în timp ce la știri se vorbea de legionarii lui Potra. Între timp, o astfel de lege a venit de la deputatul Silviu Vexler, trecând prin Parlament cu toată susținerea de la PSD, PNL, USR, UDMR și Minorități. (La Senat nici AUR nu s-a opus proiectului, votând în bloc cu abținere. După care, la Camera Deputaților, cele trei partide „suveraniste" au votat împotrivă.)

Probarea motivelor anulării alegerilor s-a pierdut în ceață. În schimb, puterea a trecut la instrumentarea unui dosar de poliție politică principalului concurent, acuzat de repetarea unor vorbe scrise sau vorbite de Corneliu Zelea Codreanu și Ion Antonescu. Am să mă refer separat la revoltătorul dosar făcut lui Călin Georgescu, care riscă să devină o victimă tragică exemplară, deși a făcut și încă mai face eforturi de a intra în grațiile puterilor coloniale, prin declarațiile admirative pentru Trump și Netanyahu.

Victime colaterale, băgate la pușcărie, sunt și doi dintre simpatizanții săi: misteriosul sponsor Bogdan Peșchir și inimosul Cezar Avrămuță, care nici nu pot fi acuzați că ar fi spus ceva cu adevărat „incorect politic". În cazul Stegarului Dac, acuzat de o vagă altercație cu un jandarm și insolitele sale escaladări de pomi, clădiri și macarale, e vorba și de un simbol. Un regim de înfeudare națională simte nevoia să închidă un bărbat pașnic cunoscut pentru fluturarea drapelului național, într-un etern protest mut. Simbolic, e cum se poate mai rău pentru regim.

neo-stalinismul

Dar cele mai dure represalii se anunță pentru adevărații adversari ideologici ai noii orânduiri, acuzați de a fi continuatori ai naționalismului interbelic. Unii nici măcar nu beneficiază de mediatizare la știri sau de tradiționalul comunicat de presă. Cu adevărat, „democrația moare în beznă".

Și aici intervine partea de „stil" a regimului, care face cu atât mai insidioasă atmosfera de teroare, care se instalează. Pentru că delictele de opinie sunt vânate ca prioritate națională, cu toată forța unor instituții, care neglijează clanurile interlope, traficanții de femei și de copii pentru cerșit, rețelele violente de recuperatori și cămătărie, marea infracționalitate, evaziunea corporațiilor multinaționale, rețelele de trafic de droguri active la marile festivaluri în văzul a mii de oameni, rețelele de prostituție mascate în videochat și masaj, precum și activitatea iredentistă a unor mișcări separatiste.

Cei suspectați de gândire incorectă politic sunt supravegheați cu costuri neștiute, pentru patriotism, ca și cum ar fi „dușmanii poporului". Apoi se dă ordinul pentru descinderi la percheziții înainte de ivirea zorilor. O procedură fără noimă, dar menită să înspăimânte. Dacă sunt acuzați că au vehiculat în public idei „greșite" sau periculoase, ce-ar urma să găsească anchetatorii la percheziție? Alte idei, deținute în privat!? Și ce demonstrează deținerea unor cărți, editate legal la un moment dat, pe care le au – de bună seamă – și cei care le înfierează!? Dovedesc ele că le-ai și citit și ai fost și de acord cu tot ce scria în ele!? Poate le adunai ca documentare să le poți combate sau comenta critic… E o vină că nu ai epurat biblioteca într-un foc de tabără preventiv, în acord cu noile direcții ale Partidului?

De obicei, împotriva disidentului politic se dictează și o „percheziție informatică", adică ți se confiscă toate mijloacele de comunicare moderne cu lumea, telefon mobil, calculator. Și poate dura luni, dacă nu ani de zile, să ți le mai recuperezi. Din nou, Poliția Gândirii va scotoci prin fișiere și site-uri, după cine știe ce discuții, meme și comentarii, ca să adune mai mult „probatoriu" pentru viitorul tău dosar și pentru scorul tău social de proscris. Cum noua lege vine cu pedepse și de zece ani pentru delicte de opinie, acuzatul e instantaneu încadrat între infractorii cei mai periculoși și se poate elibera pe loc un mandat de arest pentru 30 de zile. După prima lună de pușcărie, e de presupus că perspectiva asupra lumii și vieții ți se schimbă dramatic și orice om normal la cap își pune întrebări dacă merită pentru câteva like-uri și câteva secunde de atenție, în care cineva a frunzărit pe diagonală titlul unei postări și a înțeles total greșit ce-ai vrut să spui…

Din ce au spus cei arestați, li s-a pus în vedere să nu mai publice nimic discutabil. (Nici n-ar avea cu ce, dacă i s-a luat telefonul și calculatorul.) Altfel spus, ți se interzice să te aperi în mod public, pentru o acuză de interes public. Cei mai incomozi nici nu apar la știri. Dar să zicem că apari, sub forma unui comunicat, în care opinia publică e anunțată că a fost inculpat un extremist pentru

lucruri spuse sau scrise. Și că s-au reținut în seama lui un număr de X „acte materiale". Însemnând vorbe, clipuri, fraze, palavre. Dar care nu pot fi arătate nimănui în public pentru că sunt „extremiste, antisemite, homofobe, rasiste…".

Înțelegeți grozăvia? Cineva e supus unui linșaj public pentru opinii intolerabile, care nu pot fi cunoscute, pentru că sunt intolerabile. Nimeni din afara sistemului nu-și poate face propria opinie dacă zicerile respective erau grave, șocante, prostești, discutabile, întemeiate pe adevăr, onorabile…. Trebuie doar să „ai încredere în experți" – care provin din ONG-uri specializate în ofensiva ideologică.

Scriitorul SF Isac Asimov e cunoscut pentru faimosul său dicton: *„violența e ultimul recurs al incompetenței"*. În cazul nostru, un regim dovedit incompetent în administrarea economiei și a societății în toate aspectele ei, a ajuns în acest stadiu, în care aplică violența organizată a statului – respectiv organele lui de represiune – contra unor oameni fără putere. Ia măsuri drastice contra unor oameni pașnici, care vorbesc despre actualitate, care nu sunt nici bogați, nici măcar organizați, nereprezentând niciun pericol pentru semenii lor. În unele cazuri e vorba de forme mai înflăcărate ale unor idei încă populare măcar formal, ca patriotismul și creștinismul. Dar sunt acuzați de radicalizare într-o societate total cucerită de consumerismul liberal, deloc interesată de sacrificii ale propriului confort, darămite de cine știe ce acțiuni extreme.

țara în vacanță

Câteva idealuri, de la intersecția dintre patriotism și creștinism, au fost de facto scoase în afara legii, ca idei intolerabile. Ar fi un gest eroic să lupți pentru astfel de idealuri altruiste sau pentru un adevăr istoric, ce nu te privește în mod direct, împotriva unui sistem corupt, care suferă tocmai de lipsa oricărui ideal. Dar din nou intervine acel sentiment de zădărnicie. De ce își bat capul „organele" să reprime naționaliști, pe o planetă preocupată de bani, distracții, sejururi, cazare, mâncare, parcare, grătare, vedete și panarame!? De ce ți-ai bate tu capul cu astfel de probleme „desuete", care prezintă interes doar pentru turnători și funcționarii ideologici, care iau o leafă din punerea în dosare a părerilor neconforme!?

Nu am cum să mă supăr pe cei copleșiți de grija supraviețuirii sub povara prețurilor, că nu-i preocupă țara sau „mofturi" precum libertatea. Îi invidiez pe cei absorbiți de propria carieră, familie sau distracție, care de asemenea n-au timp pentru discuții patetice despre soarta omului, țării sau continentului. Vă dați seama cât de greu le e „organelor" să caute între contemporani niscaiva inadaptați, patrioți „radicalizați"!? Pe care să-i poată oferi aceleiași mase imense a consumatorilor, pe post de sperietoare, de atentatori la liniștea lor, într-un jurnal de știri cu „descinderi"… Îmi pun problema dacă „sistemul" nu vânează adversari pentru a se apăra, ci personaje excentrice, pentru a feri de plictiseală masele, ca pentru un Colosseum televizat.

Vedem ce nu mai ai voie să gândești. Vedem și ce e încurajat, ca dovadă de pseudo-libertate, în mocirla festivalurilor de „muzică", în care puștimea se bucură de „libertatea" drogurilor și de a înjura scabros țara, pentru că e voie. La fel de dezolant e că aceleași generații noi nu mai consideră libertatea de gândire importantă. Și chiar unii cu multe lecturi și pretenții confirmă asta. Toader Paleologu, fiul unui ilustru deținut politic, exulta deunăzi că unui politician i se face un dosar politic pentru delicte de opinie.

Poate n-are rost și nu e bine să mai spui niște lucruri, dar adevărul tot trebuie spus, de dragul adevărului. Vă mulțumesc celor câțiva, care v-ați gândit la mine în acest răstimp.

(va urma)

1. Contra-revoluția

JULY 14TH, 2025
MAI MULTE DESPRE: POLITICA